

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 122/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Mandzák a spol, s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Michal Mandzák, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava IV č. k. Er 1699/2001-62 z 20. mája 2015 a jeho postupom v tomto konaní a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „súdny exekútor“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. Er 1699/2001-62 z 20. mája 2015 a jeho postupom v tomto konaní.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola ako súdny exekútor v exekučnom konaní vedenom na návrh spoločnosti Tatrainvest Real, s. r. o., Lovinského 22, Bratislava (ďalej len „oprávnený“), o vymoženie 995,82 € s príslušenstvom poverená výkonom exekúcie.

Na návrh oprávneného podľa § 44 ods. 8 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „Exekučný poriadok“) okresný súd ako súd exekučný uznesením vyššieho súdneho úradníka č. k. Er 1699/2001-52 zo 17. marca 2015 rozhodol tak, že namiesto sťažovateľky poveril výkonom exekúcie súdneho exekútora JUDr. Huga Hýbala, Jašíkova 2, Bratislava. Súčasne okresný súd určil trovy sťažovateľky ako pôvodného súdneho exekútora v sume 97,96 €. Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu vyplýva, že pri určovaní trov sťažovateľky vychádzal z § 44 ods. 9 poslednej vety Exekučného poriadku v spojení s § 14 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov (ďalej len

„vyhláška“). Suma trov sťažovateľky bola teda určená podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu, ako aj paušálnou sumou za jednotlivé exekučné činnosti.

Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, v ktorom namietala nevykonateľnosť výroku napadnutého uznesenia okresného súdu o trovách súdneho exekútora. Nesúhlasila ani so sumou priznaných trov, pretože podľa jej názoru okresný súd „vychádzal z ničím nepodloženého subjektívneho odhadu časovej náročnosti jednotlivých úkonov“. Poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 28. apríla 2006 v konaní sp. zn. 2 M Cdo 16/2005, ktoré je podľa nej „záväzným judikátom“.

Aplikujúc § 374 ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“) okresný súd uznesením č. k. Er 1699/2001-62 z 20. mája 2015 rozhodol takto: „*Určuje trovy pôvodného súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] vo výške 97,96 eur.*“

K sťažovateľkinej námietke o nevykonateľnosti výroku o určení jej trov okresný súd uviedol, že „*pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora súd len určuje trovy pôvodného exekútora vo výške, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie. Pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora súd nemôže zaviazať účastníkov exekučného konania na náhradu trov exekúcie pôvodného exekútora, zaviazať na náhradu trov exekúcie možno... účastníka exekučného konania len v prípade zastavenia exekúcie, prípadne rozhodovania o trovách exekúcie podľa § 203 ods. 3 E.P., ak bol na majetok povinného vyhlásený konkurz. V danej veci však žiadna z uvedených situácií nenastala, preto nebolo možné zaviazať na náhradu trov exekúcie pôvodného súdneho exekútora oprávneného, ako to žiadal vo svojom odvolaní pôvodný exekútor. Rozhodnutie, ktorým súd určí trovy pôvodného exekútora pri zmene súdneho exekútora pritom v plnom rozsahu korešponduje so zákonnou právnou úpravou uvedenou v § 44 ods. 8 a 9 E. P. Z uvedených zákonných ustanovení nevyplýva povinnosť zaviazať na náhradu trov exekúcie pôvodného exekútora účastníka exekučného konania, resp. oprávneného... Trovy pôvodného súdneho exekútora sú pritom súčasťou pohľadávky, ktorá sa má v ďalšom priebehu exekučného konania vymôcť, a to v rámci položky trov exekúcie.*“

Vo vzťahu k sťažovateľkinej argumentácii o záväznosti konkretizovaného judikátu najvyššieho súdu okresný súd uviedol, že *„Slovenská republika je... súčasťou kontinentálneho právneho systému, preto nie je možné tvrdiť, že judikáty sú právne záväzné“*.

Okresný súd neuznal ani ďalšie odvolacie námietky sťažovateľky, ktoré sa týkali samotnej sumy určených trov exekúcie.

Podstata sťažnosti sa koncentruje do dvoch námietok. Prvou je tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého *„všeobecný súd... vydal rozhodnutie o zmene súdneho exekútora a iba určil jeho trovy bez toho, aby uviedol, kto je oprávnený tieto trovy ďalej vymáhať, a teda vydal nevykonateľné rozhodnutie, ktoré jednak neodôvodnil a týmto postupom zamedzil sťažovateľovi v jeho prístupe k súdu, pričom sťažovateľ legitímne očakával, že na náhradu trov konania bude zaviazaný práve oprávnený.“* Druhá námietka tkvie v kritike, podľa ktorej *„všeobecný súd nepriznal sťažovateľovi všetky výdavky, ktoré vynaložil v inkriminovanom exekučnom konaní, a to bez náležitého odôvodnenia“*.

K prvej námietke sťažovateľka cituje § 44 ods. 9 (v súčasnosti už odsek 11, pozn.), § 200 ods. 5 a § 203 ods. 1 Exekučného poriadku a tvrdí, že *„všeobecný súd... v danom prípade ústavne konformný výklad aplikovanej právnej normy nevykonal a zaťažil tak svoje rozhodnutie arbitrárnosťou“*. Podľa sťažovateľky trovy pôvodného súdneho exekútora nemožno chápať ako príslušenstvo vymáhanej pohľadávky. Okresný súd mal v jej prípade aplikovať § 203 od. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie. Vychádzal však len z jazykového výkladu relevantnej právnej normy, *„pričom nezohľadnil najmä teleologický výklad aplikovanej právnej normy ako i výklad logický“*. Interpretácia okresného súdu nie je ústavne konformná, lebo *„ak by sme pripustili výklad prezentovaný všeobecným súdom, tak súčasťou trov exekúcie by sa stali aj náklady pôvodného súdneho exekútora vyvolané v príčinnej súvislosti so zmenou exekútora. V prípade úplného vymoženia pohľadávky a jej príslušenstva (a teda i trov pôvodného exekútora) by povinný znášal nielen odmenu nového exekútora, vrátane hotových výdavkov, ale i pôvodného exekútora, ktorých výška by bola určená ako v prípade zastavenia exekúcie (§ 44 ods. 10*

tretia veta Exekučného poriadku) a tieto by boli vyvolané len tým, že oprávnený realizoval svoje právo vymeniť súdneho exekútora. Najmä v prípade viacnásobnej zmeny súdneho exekútora (vyvolané len návrhmi oprávneného) by sa exekučné trovy neúmerne a bezdôvodne navyšovali... V danom prípade nie je dodržaný princíp proporcionality, keďže medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom nie je uplatňovaná zásada primeranosti. Inými slovami povedané, zmena súdneho exekútora nie je vyvolaná žiadnymi objektívnymi okolnosťami..., ale práve iniciatívou oprávneného, a preto je dôvodné, aby práve oprávnený znášal náhradu týchto trov. Z procesného hľadiska možno hovoriť o zavinení, a preto bolo potrebné primerane aplikovať ustanovenie § 203 ods. 1 Exekučného poriadku...“.

Druhú vymedzenú námietku sťažovateľka zakladá na tvrdení o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorý „*sa vôbec s argumentáciou sťažovateľa... nevysporiadal a už vôbec neuviedol, prečo sa odklonil od stabilizovanej judikatúry Najvyššieho súdu SR lakonickým odkazom na to, že Slovenská republika nie je angloamerickým právnym systémom a vyčítal sťažovateľovi, že judikát Najvyššieho súdu nepredložil. Takéto odôvodnenie nemôže v právnom štáte obstať.*“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Okresného súdu Bratislava IV, spis. zn. Er/1699/2001-62 zo dňa 20. 05. 2015 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2. Zrušuje sa v celom rozsahu Uznesenie Okresného súdu Bratislava IV, spis. zn. Er/1699/2001-62 zo dňa 20. 05. 2015 a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária Mandzák a spol., s. r. o.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní

odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

1. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Aj vo sfére exekučného konania platí stabilizovaný názor ústavného súdu, podľa ktorého formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv

a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu (a práva na spravodlivé súdne konanie) rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

1.1 Zásadnou čiastkovou námietkou ústavno-právnej relevancie je tvrdenie sťažovateľky o nevykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu, keďže z neho nevyplýva, voči komu má sťažovateľka ako pôvodný súdny exekútor nárok na náhradu určených trov exekúcie.

Podľa § 44 ods. 11 Exekučného poriadku súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 10 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Jazykovým výkladom citovaného ustanovenia (jeho poslednej vety) možno bez akýchkoľvek nezrovnalostí dospieť k záveru identickému s tým, na akom založil okresný súd svoje rozhodnutie. Ide tu len o spôsob výpočtu trov exekúcie u pôvodného exekútora, nie o určenie subjektu, ktorý bude určené trovy exekúcie znášať. Podstatnejšie však je, že všeobecnou zásadou pri nahrádzaní trov exekúcie je požiadavka, aby tieto v konečnom dôsledku znášal povinný (§ 197 ods. 1 v spojení s § 196 Exekučného poriadku). Len vo výnimočných prípadoch, explicitne identifikovaných zákonom budú náklady exekučnej činnosti (ich časť) ťažiť oprávneného. K takým situáciám patrí aj zastavenie exekúcie zavinením oprávneného podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku.

Najvyšší súd už judikoval, že využitie, resp. uplatnenie práva na zmenu v osobe exekútora nemožno považovať za zavinenia oprávneného, a teda ani za dôvod, pre ktorý by oprávnený mal znášať trovy exekúcie v zmysle ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku (rozsudok z 22. decembra 2004 vo veci sp. zn. 2 M Cdo 12/2004). V uvedenom rozsudku najvyšší súd dôvodil, že *„pod zavinením oprávnenej v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia treba rozumieť také porušenie procesných predpisov zo strany oprávnenej, ktoré má za následok buď neodôvodnený vznik trov exekúcie, alebo také jej konanie (úkony), ktoré by spôsobilo zastavenie exekúcie. Samotné uplatnenie (resp. využitie) práva na zmenu v osobe exekútora nezakladá zavinenie vo vyššie uvedenom zmysle. Navyše, v predmetnej veci nedošlo ani k zastaveniu exekúcie, teda konanie v tejto veci sa neskončilo relevantným spôsobom a nie je dané ani zavinenie oprávnenej; nemožno preto hovoriť o existencii príčinnej súvislosti medzi uvedenými predpokladmi použitia ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku. Vzhľadom na skutočnosť, že povinný si dobrovoľne neplnil povinnosť, ktorá mu bola uložená vykonateľným rozhodnutím a oprávnená bola nútená domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky v exekučnom konaní, trovy exekúcie by boli vznikli u každého exekútora.“*

Právny záver okresného súdu (aj s ohľadom na citované právne názory najvyššieho súdu) sťažovateľku nijako nezbavuje nároku na náhradu trov potrebných na účelne vymáhanie nároku oprávneného. Sťažovateľka si ho bude môcť uspokojiť z výťažku exekúcie v súlade s príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku. S ohľadom na uvedené ústavný súd nezistil v prístupe okresného súdu k uplatneniu relevantných zákonných noriem o náhrade trov exekúcie žiadne signály excesívnosti, ktorá by odôvodňovala očakávanie, že po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie možno dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a jej práva na spravodlivé súdne konanie.

Ústavný súd neopomenul ani ďalšiu argumentáciu ústavného rozmeru. Tá je založená na tvrdení, že pri presadení právneho názoru okresného súdu by *„v prípade úplného vymoženia pohľadávky a jej príslušenstva (a teda i trov pôvodného exekútora)... povinný*

znášal nielen odmenu nového exekútora, vrátane hotových výdavkov, ale i pôvodného exekútora, ktorých výška by bola určená ako v prípade zastavenia exekúcie (§ 44 ods. 10 tretia veta Exekučného poriadku) a tieto by boli vyvolané len tým, že oprávnený realizoval svoje právo vymeniť súdneho exekútora. Najmä v prípade viacnásobnej zmeny súdneho exekútora (vyvolané len návrhmi oprávneného) by sa exekučné trovy neúmerne a bezdôvodne navyšovali...“.

Citovaný argument ústavný súd nemôže vo väzbe na fakt, že sťažnosťou sa ochrany svojich základných práv domáha súdny exekútor, akceptovať. Sťažovateľkou popísaná nerovnosť, ktorá by v dôsledku využívania práva na zmenu súdneho exekútora podľa jej názoru nastala v porovnaní s prípadmi, keď by oprávnený toto právo nevyužíval, by mohla mať za následok eventuality dopad iba na základné práva povinného, z ktorého majetku sa trovy exekúcie v konečnom dôsledku uspokojujú. Sťažovateľka sa tak v podstate domáha ochrany základných práv subjektu od nej odlišného. V tejto podobe jej argumentáciu ústavný súd nemôže priznať žiadnu relevanciu, keďže sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy slúži výlučne ochrane individuálnych práv sťažovateľa, nie práv iných subjektov, či dokonca ochrane zákonnosti v objektívno-právnom nazeraní.

1.2 Druhá sťažovateľkina námietka sa zakladá na tvrdení, že okresný súd bez náležitého odôvodnenia nepriznal sťažovateľke náhradu všetkých výdavkov vynaložených v predmetnom exekučnom konaní. K tejto námietke ústavný súd uvádza, že sťažovateľka sa ako pôvodný súdny exekútor domáhala priznania náhrady trov exekúcie v sume 196,10 €. Okresný súd jej priznal iba sumu 97,96 €.

Zo sťažnosti a z k nej priloženej dokumentácie teda vyplýva, že spor, v súvislosti s ktorým sa sťažovateľka uchádza o ústavnú ochranu v konaní pred ústavným súdom, sa týka sumy necelých 100 € (rozdiel medzi požadovanou a priznanou sumou). V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd poukazuje na § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku, z ktorého okrem iného vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustné vo veciach, v ktorých je napadnuté právoplatné rozhodnutie neprevyšujúce trojnásobok minimálnej mzdy, t. j. táto skutočnosť predstavuje vo sfére všeobecného

súdnicstva zákonný dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti vzhľadom na to, že ide o sumu bagateľnú (pozri napr. IV. ÚS 358/08 alebo IV. ÚS 717/2013).

Ústavný súd už vyslovil právny názor, podľa ktorého ak Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnicstva (IV. ÚS 431/2012, III. ÚS 400/2015). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)].

Sporný rozdiel spočívajúci v sume 98,14 € zjavne nepresahuje trojnásobok minimálnej mzdy (380 € v roku 2015). Aj keby teda v rámci meritórneho prerokovania sťažnosti v tejto časti ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo z hľadiska formálneho nezákonné, z ústavno-právneho hľadiska na prvý pohľad predstavuje zásah materiálne sa vyznačujúci zanedbateľnou intenzitou – bagateľnosťou. Preto ani druhú sťažovateľkinu námietku z pohľadu jej dopadu na základné právo na súdnu ochranu a na právo na spravodlivé súdne konanie nemožno vyhodnotiť ako dôvodnú.

1.3 V časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie je sťažovateľkina sťažnosť zjavne neopodstatnená.

2. Sťažovateľka tiež namietala porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou

verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným uznesením okresného súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotnoprávneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

3. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v jej sťažnostnom petite (návrh na zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu, návrh na priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2016